

РЕШЕНИЕ

№ 2632

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20221110200509 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от Д. ЦВ. ЦВ. с ЕГН ***** срещу наказателно постановление № 2268 от 25.11.2021 г., издадено от К И М - на длъжност директор на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на жалбоподателя, на основание чл. 209а, ал.1 от Закона за здравето (ЗЗ) е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева.

В депозираната жалба се твърди нарушение на изискванията, установени за форма и съдържание на наказателното постановление, в частност тези, регламентирани с нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, изразяващо се в липса на изискуем от закона реквизит - описание на извършената простъпка. Релевират се и възражения срещу акта за установяване на административно нарушение, който бил издаден в разрез с етичните принципи и не съответствал на препоръките, разпространени сред обществеността чрез средствата за масово осведомяване. Оспорват се фактическите установявания на органите с довода, че жалбоподателят е разполагал с поставена на лицето си специална кърпа, осигуряваща му подобна защита от маската, вследствие третирането ѝ с дезинфектант. Изложени са и мотиви за отказа на жалбоподателя да подпише съставения му АУАН, свързани с некоректно поведение на актосъставителя и незачитане правото на гражданите да ползват предпазни средства, различни от утвърдените маски за еднократна и многократна употреба. Формулирана е молба за цялостната отмяна на наказателното постановление.

В първото открито съдебно заседание жалбоподателят - редовно призован, се явява лично и се възползва от правото си да не дава обяснения. В хода по същество, Ц. взема отношение по фактите и приложимото право и поддържа жалбата си. Оспорва свидетелските показания и тяхната достоверност като доказателствени източници.

Въззиваемата страна - редовно призована, се представлява от юрк. П, който оспорва жалбата и претендира разноски. За пълнота следва да се отбележи, че до даване ход на делото пред въззивната инстанция (чл.322 от НПК) от наказващия орган не са ангажирани писмени възражения срещу подадена жалба. Такива са постъпили преди второто съдебно заседание, но с оглед несвоевременното им депозиране, аргументите в тях не следва да бъдат разглеждани.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити, обуславящи нейната редовност, което предполага пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С Решение на Народното събрание на Република България от 13.03.2020 г. в страната било обявено извънредно положение. След отмяната му, с Решение № 325 на Министерски съвет от 14 май 2020 г., била обявена извънредна епидемична обстановка, чийто срок бил удължаван с поредица от решения на същия държавен орган - Решение № 378 на Министерския съвет от 12 юни 2020 г., Решение № 418 на Министерския съвет от 25 юни 2020 г., Решение № 482 на Министерския съвет от 15 юли 2020 г., Решение № 525 на Министерския съвет от 30 юли 2020 г., Решение № 609 на Министерския съвет от 28 август 2020 г., Решение № 673 на Министерския съвет от 25 септември 2020 г., Решение № 855 на Министерския съвет от 25 ноември 2020 г., Решение № 72 на Министерския съвет от 26 януари 2021 г., Решение № 395 на Министерския съвет от 28 април 2021 г., Решение № 426 на Министерския съвет от 26 май 2021 г., Решение № 547 на Министерския съвет от 28 юли 2021 г. и Решение № 629 на Министерския съвет от 26 август 2021 г. На основание чл. 63, ал. 1 Закона за здравето (ЗЗ) /ред. ДВ бр. 28/2020 г. /“При непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка“/, вр. чл. 63, ал. 4 от ЗЗ /“При обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област“/, във връзка с удължаващото срока на епидемичната обстановка решение на Министерски съвет № 426 от 26.05.2021г. и по предложение на Главния държавен здравен инспектор Министърът на здравеопазването издал Заповед № РД-01-373/27.05.2021 г. за въвеждане на противоепидемични мерки на

територията на Република България - правила за хигиена и дезинфекция, мерки при работа с клиенти, носене на маски и др., допълнена със Заповед № РД-01-496 от 15.06.2021 г., изменена със Заповед № РД-01-555 от 6.07.2021 г., отменена със Заповед № РД-01-646 от 29.07.2021 г., отменена и с нова Заповед № РД-01-743 от 31.08.2021 г. Последният цитиран акт бил публикуван на интернет страницата на Министерство на здравеопазването /МЗ/. Съгласно т. I. 7 от заповедта – " Всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, която се използва съгласно препоръките в приложение № 3". Периодът на действие на заповедта, съгласно т. I. 1 от нея, бил с продължителност от 01.09.2021 г. до 30.11.2021 г.

На 04.11.2021 г., около 15:35 часа, в гр.София, Д. ЦВ. ЦВ. с ЕГН ***** се намирал на закрито обществено място – перон I на метростанция „К М Л“, като същият не бил поставил защитна маска на лицето си, която да покрива носа и устата му. С оглед следобедния час на перона се намирали значителен брой пътници.

По същото време свидетелят В. Т. Ц. – на длъжност „командир на отделение“ при сектор „М“, ООП – СДВР, изпълнявал служебните си задължения на метростанция „К М Л“. Осъществявайки обход в района, на перон I забелязал лице, придвижващо се без поставена на лицето си маска, покриваща носа и устата. Приблизил се към него, легитимирал се и изискал документ за самоличност. След представянето на лична карта и идентифицирането на лицето, последното отвърнало отрицателно на зададения въпрос, дали у себе си носи защитна маска за лице. Жалбоподателят бил поставил на врата си шал, тип „бандан“, който обаче не покривал нито носа, нито устата му. Не споделил повече подробности.

При тази фактология свид. В.Ц. преценил, че е налице извършено нарушение на правилата - временни противоепидемични мерки, установени в условията на извънредна епидемична обстановка, поради което потърсил съдействие чрез дежурната част на СДВР. По този повод на метростанция „К М Л“ пристигнали свид. Р. Н. К. – полицейски инспектор и свид. ЗЛ. М. М. – „командир на отделение“ при сектор „М“, ООП – СДВР, които по същото време изпълнявали служебните си задължения по контрол върху дейността на екипите на СДВР, разположени на метростанциите. В присъствието на свид. М. и в това на жалбоподателя свид. Ц. съставил акт за установяване на административно нарушение серия АА № 637253/04.11.2021 г. срещу Ц., за това, че: „На 04.11.2021 г., около 15:35 часа, в гр.София, на бул. „К М Л“ № 116, на метростанция „К М Л“, същият се намира на закрито обществено място без поставена маска за лице, покриваща носа и устата, в обявена в Р. България извънредна епидемична обстановка, обявена с Решение № 325/2020 г. и удължена с Решение № 72/26.01.2021 г. на МС на Р. България, въведена на основание чл. 63, ал. 4 и чл. 63в от ЗЗ със Заповед № РД-01-743/31.08.2021 г. на Министъра на здравеопазването“. Като

накърнена била посочена разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ. Актът бил предявен на въззивника, който отказал да го подпише и да получи препис от него, удостоверено с подписа на свид. Р.К.. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не постъпили писмени възражения от жалбоподателя.

Въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното наказателно постановление №2268 от 25.11.2021 г., с което на основание чл. 209а, ал.1 от ЗДвП, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от горепосочения акт, на Ц. било наложено наказание „Глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на нормата на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето (ЗЗдр). Санкционният акт бил връчен на наказаното лице на 13.12.2021 г., видно от инкорпорираната в бланката му разписка.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните по делото свидетели М., Д (частично), Ц. и К., писмените доказателства по делото: докладна записка от В. Т. Ц. до началника на сектор „М“ при ООП – СДВР, съпроводително писмо от заместник-началник на отдел „Охранителна полиция“ – СДВР, комисар П К. до директора на ОДМВР-П, фактура № 103743965 Z за доставка на услуга по издаване на самолетен билет ведно с 2 броя разпечатки, удостоверяващи потвърждението на резервация за самолетни билети и заявление с рег. № 513p2-3-/07.03.2022 г. до началника на отдел „Охранителна полиция“ при СДВР за ползване на платен годишен отпуск, уведомление от началника на отдел „Охранителна полиция“ – СДВР, комисар Т Т до Софийски районен съд с приложени призовки, удостоверяващи връчването на съдебни книжа и пълномощно за процесуално представителство, приобщени по реда на чл.283, ал.1 от НПК.

Съдът от първа инстанция кредитира показанията на свидетелите М., Ц. и К., като ги намира за вътрешно безпротиворечиви, последователни и в логическо съответствие с фактологията, изложена в съставените срещу нарушителя актове. Декларираните от свидетелите обстоятелства под формата на разказ допринасят в пълна степен за изясняване на обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото. Частичната забрава не компрометира изложението им, доколкото същата е разумно обяснена с изминалия период от време от датата на събитията и множеството сходни простъпки, които те са установявали, като част от ежедневната си служебна ангажираност. В този смисъл и декларацията на всеки, след запознаване с приложените по делото АУАН и докладна записка, че се придържа към описанието в тях, допълнена с подробно описание на протеклата проверка по отношение на Ц., съдът не разглежда като формална и голословна, а като възстановен спомен за формирани възприятия върху факти от действителността. От твърденията на тримата свидетели се установява безспорно, че жалбоподателят е пребивавал в метростанцията, в закрито пространство, без поставена по надлежния начин предпазна маска.

Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя относно достоверността на показанията на полицейските служители, тъй като те не страдат от акцентираните в

доводите му пороци. Разказът на всеки от тях предлага информация за непосредствено възприети факти, придобита в резултат на лични наблюдения, макар и от различни етапи от извършената спрямо жалбоподателя проверка. Отсъстват основания да се коментира тенденциозно поставяне на свидетелските показания в услуга на обвинителната теза на ормално основание - само поради принадлежност към и йерархична обвързаност в структурата, към която е включен и наказващият орган. Противното разбиране би поставило процеса в противоречие с основната гаранция, ситуирана в нормата на чл.14, ал.2 от НПК, приложима по силата на препращащата норма на чл.84 от ЗАНН, съгласно която доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително установена сила.

Именно в този контекст следва да бъдат анализирани показанията на свидетеля И Д. Доколкото последният не е присъствал физически на мястото на осъществяване на деянието, въздигнато в административно нарушение, твърденията му за наличието на поставено защитно средство върху лицето от дееца, с оглед производния си характер, следва да бъдат възприети единствено в случай че разкриват съвпадение с други обективни източници на информация. Показанията на този свидетел обаче се явяват изолирани от формираната доказателствена съвкупност. Впечатление прави, че в своите изявления свидетелят споделя сведения, придобити от разговори с Ц., за обичайното поведение на последния при посещение на закрити обществени места – използване на кърпа или шал, предназначени да покриват респираторните кухни, които средства били дезинфекцирани със съответни препарати и изпирани след всяка употреба. Разпитваният обаче се въздържа от твърдения за конкретния случай на поведение, реализирано от Д.Ц. на посоченото в наказателното постановление обществено място. В този смисъл и показанията на Д остават изолирани и не могат да послужат за извличане на факти, опровергаващи приетите по настоящото дело.

Като проявление на функция по защита съдът коментира и обясненията на жалбоподателя, който не отрича липсата на поставена маска, а и въобще неносенето на такава у себе си към датата на нарушение, изтъквайки, че ползва за целите на превенцията шал. В допълнение, твърденията му единствено за временно отстраняване на този аксесоар от лицето не могат да се противопоставят на заявеното от полицейските служители, в добросъвестността на чието поведение като свидетели съдът не се усъмни. В този смисъл и обясненията на въззивника не могат да оборят приетата от съда фактология на нарушението.

От представените заповед на директора на СДВР и удостоверение от Сектор „Човешки ресурси“ към СДВР съдът установи факти относно компетентността на актосъставителя в рамките на протеклата административнонаказателна процедура. Прибъцената по делото като писмено доказателство докладна записка, не променя фактическите установявания на съда, достигнати при анализа на гласните доказателствени източници, поради което и по аргумент от основание чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН не следва да бъде подлагана на подробно обсъждане.

Целокупният анализ на доказателствената съвкупност позволява формирането на категорични изводи досежно факта на осъществяване на нарушението и неговия автор.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл. 84 от ЗАНН, вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

Съдът след извършена проверка на съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП прие, че не са налице процесуални нарушения относно компетентността на длъжностните лица, които са ги издали. Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Съдът констатира, че са съобразени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, са описани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. Въведени са всички съставомерните признаци на съответно приложимия състав на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр. Противно на твърденията на жалбоподателя, издаденото срещу него наказателно постановление съдържа еднозначно описание на осъществилите се факти от обективната действителност, което не е лишено от необходимата степен на фактическа конкретика. Надлежно отразени са обстоятелствата, при които е извършено нарушението – време, място, форма и съдържание на изпълнителното деяние, ведно с материалните разпоредби, установяващи позитивни правила, чието неизпълнение се санкционира. Приложената към фактологията норма на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, бланкетна по своя характер, е изпълнена с препратки към други актове, в които се конкретизира противоепидемичната мярка, каквито в случая са Закона за здравето (чл. 63, ал. 4 и чл. 63а, ал. 1), както и раздел I, т. 7 от издадената от министъра на здравеопазването Заповед № РД-01-743 от 31.08.2021 г. за въвеждане на временни противоепидемични мерки на територията на Република България.

Разкрива се пълнотата на изложението и се обосновава извод за налично отразяване на всички обективни признаци от състава на вмененото нарушение, които обезпечават в пълнота правото на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност.

Не се възприемат като основателни наведените в доводите на жалбоподателя по същество възражения относно свидетелите, участвали в процедурата по съставяне на АУАН. Посоченото в АУАН пояснение относно обстоятелствата, при които лицето е привлечено в съответното процесуално качество, отговаря на фактите, изложени от свидетелите, поради което и съмнения за опорочаване на производството не възникват.

В духа на горните аргументи, настоящата съдебна инстанция приема, че краткото, но ясно отразяване на относимата фактология напълно удовлетворява изискванията за достатъчно съдържание на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление.

Административнонаказателната отговорност на въззивника Д. ЦВ. ЦВ. е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, като му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 63, ал. 4 и чл. 63а, ал. 1 от ЗЗ във връзка с т. 1. 7 от Заповед № РД-01-743 от 31.08.2021 г. на министъра на здравеопазването.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (изм. и доп. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., изм., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), при възникване на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите се обявява извънредна епидемична обстановка, като в ал. 4 от същия член е предвидено, че министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област от нея. С Решение на Народното събрание на РБ от 13.03.2020 г., по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2 е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19. В съответствие с обявеното извънредно положение Министърът на здравеопазването е издал заповеди във връзка с овладяване на извънредната епидемична обстановка, които впоследствие са многократно изменени. Сред тях попада и Заповед № РД-01-743 от 31.08.2021 г. за въвеждане на временни противоепидемични мерки на територията на Република България, с която за периода от 01.09.2021 г. до 30.11.2021 г. е въведена посочената в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление противоепидемична мярка, а именно задължението за всички лица, които се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения

и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба. Към момента на съставяне на АУАН горепосочената заповед е създавала задължения, непосредствено е засегнала права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, сред които и извършителя на процесното нарушение.

Съгласно чл. 209а, ал. 1 ЗЗ, на което основание е санкциониран жалбоподателят, „който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4, 7, 10 или 11 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение – от 1000 до 2000 лв.“. Бланкетната норма на посочената разпоредба, с която се санкционира неправомерното поведение на даден правен субект, се запълва по пътя на препращането от съответните правни норми, които уреждат дължимото поведение или неизпълненото предписание – в конкретния случай цитираната в АУАН и НП заповед на министъра на здравеопазването.

Субект на административнонаказателната отговорност по чл.209а, ал.1 от ЗЗ е всеки гражданин, който е длъжен да познава закона и да е наясно със санкционните последици от неизпълнението на императива на правната норма в предвидените случаи.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗАНН, административно нарушение е това деяние, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Общото материално правило въвежда изискване за наличие на кумулативна даденост на обективните и субективните параметри на проявата, за да се коментира въобще простъпка. За изпълването в конкретния случай и на субективна страна на нарушението на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ не е необходимо деецът да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умишъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ не се изключва наказуемостта при тази форма на вината.

От материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства, извлечени чрез разпита на допуснатите свидетели, се установява по безспорен начин, че на 04.11.2021 г., по време на действие на въведеното с горепосочената заповед задължение за поставяне на защитна маска за лице, покриваща носа и устата, жалбоподателят се е намирал на закрито обществено място – перон на метростанция „К М Л“, което място представлява "обществено място" по смисъла, вложен в разпоредбата на § 1а, б. "А", вр. §1, т.9, б. "к" от Допълнителните разпоредби на Закона за здравето, като не е имал поставена по установения ред защитна маска. С оглед на изложеното се налага изводът, че Д. ЦВ. ЦВ. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, и напълно

правилно и законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Във връзка с релевираното в производството възражение, че жалбоподателят бил поставил на лицето си специална кърпа, третирана с дезинфектанти за по-добра защита, следва да се отбележи следното: към момента на констатиране на правонарушението, съответно съставянето на административния акт, в сила е била отменената впоследствие Заповед № РД-01-743 от 31.08.2021 г. за въвеждане на временни противоепидемични мерки на територията на Република България – проявила своето действие за периода от 1.09.2021 г. до 30.11.2021 г., издадена от Министъра на здравеопазването във връзка с обявената в страната извънредна епидемична обстановка. В т. 1. 7. от същата изчерпателно са изброени допустимите за употреба лични предпазни средства срещу разпространението на коронавирусната инфекция, а именно – „защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба“. Доколкото в посочената разпоредба от заповедта не са включени предпазни средства, различни от предназначените за целта маски, следва да се направи изводът, че шалът (кърпата), която извършителят твърди да е носил (още повече както бе установено чрез свидетелските показания – на врата си) не е средство, годно да защити носителя му от зловередните въздействия на разпространяващия се в пандемична обстановка вирус. В подкрепа на гореизложеното следва да се изтъкне, че от семантичното тълкуване и стриктния прочит буквата на заповедта може да се направи извод, че единствено предпазните маски, създадени да обслужват именно това си предназначение, могат да се квалифицират като „защитна маска за лице“. Извод в противната насока не следва да бъде подкрепен, доколкото процесното правило подлежи на тълкуване единствено с оглед изясняване точния му смисъл, а предвид характера на производството е приложимо принципното положение за забрана на разширително тълкуване на правните норми.

На следващо място, предвид възражението на жалбоподателя следва да бъде изследван въпросът за начина, по който предпазната маска следва да бъде поставена. От събраните в хода на делото свидетелски показания, се установява, че лицето Д.Ц. е бил с поставен на врата си шал, който дори и многократно дезинфекциран, не е годно средство за защита (както беше заключено), а не е бил и поставен по начина, определен в приложимата за периода Заповед № РД-01-743 от 31.08.2021 г. В приложение № 3 от последната са изложени препоръки за употреба, като съгласно т. 1. 7. от заповедта същите се отнасят за защитните маски и имат задължителна сила за гражданите, намиращи се в закрити обществени места. В точка 1 от посочената заповед фигурира императивна повеля, която дава еднозначна насока за начина, по който следва да бъде поставена маската: „Защитната маска трябва да покрива изцяло носа и устата - от основата на носа до брадичката“. В настоящия случай импровизираното предпазно средство не е било разположено върху лицето на жалбоподателя по указания начин. Твърдения в обратния смисъл не бяха доказани посредством процесуалните средства, приложени в хода на съдебното следствие.

За пълнота следва да се отбележи, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Преценката за приложението на визирания

нормативен регламент винаги е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност - време, място, обстановка, механизъм и т.н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление /административно нарушение, б.м./ с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност /вредност, б.м./ в сравнение с обикновените случаи на престъпление /административно нарушение, б.м./ от съответния вид". В случая не се разкрива липса или незначителност на вредните последици. Не е налице и третата алтернатива от визираната дефинитивна норма, а именно "други смекчаващи обстоятелства", които да редуцират степента на обществена вредност на нарушението съпоставима с нарушенията от същия вид. Очертаната фактология не указва наличието на изключителни обстоятелства, които да са довели до проявата и чиято поява следва да бъде съобразена. Не е за пренабрегване и обстоятелството, че изследваното деяние е осъществено към момент на интензивно развитие на пандемична вълна от разпространението на COVID-19 в страната, за което свидетелстват обявленията на Министерството на здравеопазването от този период. Именно това е послужило за основание за приемането на решение за ново удължаване срока на обявената извънредна епидемична обстановка. Наблюдавано е съществено нарастване на заболяемостта във всички възрастови групи и прираст в броя на хоспитализираните лица. Носенето на предпазна маска е утвърдено като една от основните и най-ефективни противоепидемични мерки за превенция срещу разпространението на вирусната инфекция, съответно неспазването □ обуславя високото ниво на обществена опасност на деянието. За пълнота на изложеното във времево отношение следва да се отбележи, че деянието е проявено в обективната действителност около 15:35 часа - момент на интензивен трафик и натовареност на обществените места. За високото ниво на пътничкопотока в метростанцията по това време свидетелстват и събраните по настоящото дело показания, от които се установи, че на перона е имало голям брой хора.

От своя страна, административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е санкционирал жалбоподателя Ц. на основание чл. 209а, ал. 1 ЗЗдр, в която е предвидена отговорност за неизпълнение на въведени със заповедите на министъра на здравеопазването противоепидемични мерки. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. В случая няма основание да се коментира наличието на отрицателната предпоставка, визирана от законодателя в санкционната норма, а именно „извършеното да не съставлява престъпление“, доколкото не се разчитат данни в тази насока. Ето защо, съдът намира, че материалният закон е приложен правилно.

Административното нарушение е рализирано виновно, при форма на вината - пряк

умисъл. Нарушителят е предвиждал извършването на деянието, съзнавал е неговия обществен опасен характер, като във волеви аспект е искал и пряко е целял неговото извършване.

Разпоредбата на чл.209а, ал. 1 от ЗЗдр въвежда относително определен размер на глобата за физически лица за нарушенията, които се санкционират с нея от 300,00 до 1000,00 лева. Наказващият орган е наложил на жалбоподателя глоба от 300,00 лева, като е преценил обуславящите отговорността обстоятелства и обосновано е споделил като справедлив предвидения от закона минимален размер. Юридически е невъзможно това измерение да бъде намалено, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН /приложима по аналогия на закона/: “Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба (имуществена санкция б.м.)...”.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, протеклата извънсъдебна фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството е ангажирана правилно. Ето защо, така издаденото наказателно следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и съобразявайки нормата на чл.63 д, ал.4 от ЗАНН, съдът дължи произнасяне и по въпроса за възлагане на разносните, сторени от страните в производството. Разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН препраща към реда, установен в чл.143 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В конкретния случай на тази съдебна инстанция спорът е разрешен благоприятно за въззиваемата страна – директор на СДВР. Въззиваемата страна е представлявана от юрисконсулт в производството, претендиращ в изявлението си и юрисконсултско възнаграждение, поради което и с оглед определяне дължимия размер на разносните следва да намери приложение разпоредбите на чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН. Съгласно същите съдът определя размера на дължимото възнаграждение, при ограничението той да не надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Нормата, към която е извършено препращането, в ал.1 предвижда: „Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.” Такъв подзаконов нормативен акт се явява Наредба за заплащане на правната помощ, в чл.27е от която е определен относително размер на възнаграждението за защита в производства по ЗАНН от 80,00 до 120,00 лева. Съобразявайки вида и количеството на извършената дейност по процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция, както и предвид че производството не се отличава с фактическа и правна сложност, съдът намира за справедлив размер на разноски за юрисконсултско възнаграждение, възлизащ на 80,00 лева. Тази сума следва да бъде заплатена от жалбоподателя Д. ЦВ. ЦВ. по сметка на СДВР.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 2268 от 25.11.2021 г., издадено от К И М - на длъжност директор на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на основание чл. 209а, ал.1 от Закона за здравето (ЗЗдр) на жалбоподателя Д. ЦВ. ЦВ., ЕГН*****, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА Д. ЦВ. ЦВ., ЕГН *****, да заплати по сметка на СДВР разноси в размер на 80,00 (осемдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____